

som helst Tro til, at det Mandskab, der skal fylde dette Tøj og bruge disse Vaaben, og som hører hjemme paa Fyn og i Jylland, under hurtig Mobilisering skal naa herover. Alt det, man vil opnaa, er her at have Beholdningerne og Rammerne til Brug for det pludselig indkaldte sjællandske Mandskab. Men hvis man altsaa lægger en Garnison f. Eks. i Slagelse og lader Nyborg være Øvelseslejr derfor, kræves der ikke andet, end at den højstbefalende i Nyborg skal have Ordre til, naar som helst der er virkelig alvorlige Forhold til Stede i Europa, at gaa hjem til sin Garnison. Her er ikke Tale om store Foranstaltninger som Mobilisering eller noget saadant, her forlanges kun, at vedkommende Chef gaar hjem til sin Garnison med sine Folk. Det er alt, hvad der forlanges, og jeg kan ikke se andet, end at det er, hvad man har Lov til at fordre i Retning af Mod og Omtanke hos den Mand, der beklæder en Regimentschefs Post. Jeg skal imidlertid forlade denne Udvej, idet sagkyndige Mænd atter og atter have sagt: Det maa De som patriotisk sindet Mand ikke tale om, det er ikke forsvarligt.

Jeg skal derfor hurtigt gaa bort fra det, uagtet jeg ikke erkender Betragtningens Rigtighed, og gaa over til den anden Udvej, nemlig Planen om at dele Smerten derovre paa Fyn saaledes, at Odense bliver Garnisonsby, og man lader Depoterne ligge der, lader Mobiliseringen foregaa der og lader de store Øvelser foregaa der, som tilføre Odense den betydelige Omsætning, som disse Øvelser medføre, og lader Nyborg være fast Øvelseslejr for Odense Garnison. Det er det Forslag, der navnlig har været fremme, og til hvilket jeg her skal holde mig. Naar et saadant Forslag foreligger, maa man fremsætte en hel Række Spørgsmaal, og Afgørelsen maa afhænge af, om de maa besvares med Ja eller Nej. Jeg skal fremdrage nogle af disse Spørgsmaal. Der maa spørges, om Krigsbestyrelsen ved Løfter er bunden til at holde Garnison i nogen af Byerne, om den Ordning, der tilstræbes, vil kræve Pengeofre, om der foreligger militære Hensyn, der paa Forhaand diskvalificere den ene By. Der maa spørges om, i hvilken By Uddannelsesforholdene ere de gunstigste, og navnlig om den ene By bedre end den anden kan bære de store Tab, der ville fremkomme ved Omlægningen af Garnisonsforholdene. Jeg skal tage disse Spørgsmaal op et efter et og først vende mig til det Spørgsmaal, om Krigsbestyrelsen er bunden ved nogle Tilsagn.

I den Henseende kan jeg henholde mig til, hvad Odense holder sig til, idet den hævder, at Krigsbestyrelsen baade moralsk og juridisk er bunden til Odense. Dette høje Ting vil sikkert alene i denne Ytring fra Odenses Side finde en Anmaselse, som paa Forhaand diskvalificerer den til dette høje Tings Sympati. Den Skrivelse eller det Aktstykke, man holder sig til, er en Overenskomst mellem Krigsbestyrelsen og Odense Kommune af 31. Juli 1889 — det er altsaa nu 21 Aar siden. I denne hedder det: „Krigsbestyrelsen giver det Tilsagn at ville bestræbe sig for ved Lov eller paa anden Maade at faa Odense bestemt til Garnisonssted for 1 Fodfolksregiment og 1 Rytterregiment“. „Skulde ved Garnisonsforandringer eller paa Grund af Dispositioner, som ikke ere forudsatte ved den nugældende Hærordning, Dele af de to her omhandlede Kaserneetablissementer komme til at staa ledige i et saadant Omfang eller i saa lang Tid, at derved paaføres Kommunen et væsentligt Tab i Indtægt“ — nu kommer det —, „vil Krigsbestyrelsen interessere sig hos Lovgivningsmagten for, at billig Erstatning for det lidte Tab tilstaaes samme.“

Maa jeg først erindre om, at dette er blevet til for 21 Aar siden, og det paabe-raaber man sig endnu fra Odense som en moralsk og juridisk Ret! Jeg vil spørge, hvor skal Grænsen sættes? Skulde det samme være Tilfældet, hvis der var gaaet 100 eller 200 Aar? Dette Tilsagn er blevet til paa et Tidspunkt, hvor man ikke vidste, om man kunde give Odense disse Regimenter, om der kunde komme en ny Styrelse om 5, 8 eller 10 Aar, der lavede om paa det hele, men nu er der gaaet 21 Aar, og den store, umættelige By har i disse 21 Aar nydt godt af Regimenterne og af en Leje, der for Grunden kun andrager 4—4½ pCt., men 6 à 6½ pCt. for Bygningerne, hvori der altsaa tydeligt er indbefattet Beløb til Skatter og Amortisation. Men ikke nok hermed, Byen selv er tillige erhvervsdrivende, idet den har drevet disse Kaserne ganske paa samme Maade som private Kaserneejere, saa at man i de 21 Aar har tjent saa mange Penge derved, at Bygningerne, hvis man havde drevet en fornuftig Økonomi, burde være nedskrevne til mindre end det, de kunne tilvejebringes for. Her kommer en anden Side af Sagen, og det er den, at hvis disse Ytringer skulde gøres gældende efter det strengeste, der kan lægges i dem, kunde det kun hidføre, at Staten vilde komme til at overtage Etablissementer i